

Et barn har ret til begge forældre

Den 1. oktober 2007 trådte lov om forældreansvar i kraft. I loven blev der bl.a. lagt vægt på barnets ret til at se begge forældre. Loven er stadig gældende og har til hensigt at medvirke til, at forældre føler fælles ansvar og samarbejder til bedste for barnet.

Lovens helt klare udgangspunkt er, at forældre skal have fælles forældremyndighed. Kun i helt særlige undtagelsestilfælde får den ene forælder forældremyndigheden alene. Det har imidlertid vist sig, at det ikke altid er det bedste for børnene med fælles forældremyndighed, hvis forældrene ikke formår at samarbejde. Derfor har retspraksis i tiden siden lovens vedtagelse ændret sig en smule i retning af at gøre det lidt nemmere at få ophævet den fælles forældremyndighed.

Det er dog stadig barnets forhold, der er afgørende for den afgørelse, dommeren skal træffe. Hvis dommeren finder, at uoverensstemmelserne mellem forældrene ikke er uoverstigelige, vil den fælles forældremyndighed blive opretholdt. Hvis begge forældre ønsker den fælles forældremyndighed ophævet, fordi de hver især ønsker at få forældremyndigheden alene, skal dommeren dog træffe afgørelse om, hvem af forældrene der skal have forældremyndigheden alene.

Dommeren behøver ikke at være helt uden sagkyndig bistand, når afgørelsen skal træffes. Der er mulighed for under sagen at indhente en børnesagkyndig undersøgelse af barnet, foretaget af en børnepsykolog eller børnepsykiater. Det er også ganske fast praksis, at dommeren sammen med en børnesagkyndig holder en samtale med børn, der har opnået en tilstrækkelig modenhed til selv at kunne give udtryk for sine ønsker, inden der træffes afgørelse om forældremyndigheden.

Efter forældreansvarsloven kan der træffes afgørelse om, at forældrene skal have lige meget samvær, således at samværet fastsættes som en deleordning. Det vil dog normalt kræve, at forældrene kan samarbejde om barnets forhold.

I forbindelse med den ændring af forældreansvarsloven, som trådte i kraft den 1. oktober 2012, er reglerne nu således, at afgørelser om samvær kun kan træffes af Statsforvaltningen. Domstolene har ikke længere kompetence til at træffe afgørelse om samvær.

I forarbejderne til loven præciseres det, at samværet skal fastsættes ud fra en konkret vurdering af, hvad der er bedst for barnet, hvilket ikke nødvendigvis (og slet ikke som udgangspunkt) er en deleordning. Samværets omfang skal i høj grad afhænge af forældrenes evne til at samarbejde og af afstanden mellem deres bopæl. Således er intentionen, at det er barnets ret til begge sine forældre, der bør være i centrum, og ikke forældrenes ret til barnet.

Derudover er det i loven slået fast, at trufne afgørelser om forældremyndighed eller barnets bopæl efterfølgende kun skal kunne ændres, såfremt der foreligger væsentligt forandrede forhold eller mistriivsel hos barnet. En forælder skal således ikke gentagne gange kunne rejse en sag herom, medmindre dette er reelt begrundet i forandrede forhold.